

«Una persona bona, per bé que miserable, inculta, analfabeta, malparlada, mal vestida, descalça, que mai ningú nota ni fotografia, ni se l'escolta o li dóna les gràcies, pot merèixer la immortalitat més que no pas capitosts, banquers, polítics, aventurers.» En aquest paràgraf, que signa l'autor de l'obra al prefaci d'aquest volum (p.10, també a la contraportada), s'hi condensen diversos trets característics d'aquesta història de la ruralia veneciana, si no és que s'hi condensa humanitat, la de veritat, la profunda essència humana que, de fet, és la tònica general d'aquesta «nouvelle» de Ferdinando Camon (1935), en una excel·lent traducció de Miquel Izquierdo.

Si els humans ens caracteritzem per alguna cosa és per ser prou ximpls com per no valorar el que tenim, el que ens és totalment necessari i important en aquesta vida, sigui el que sigui. I és així fins que, més tard o més d'hora, la nostra consciència pateix un clic que ens desperta i ens confirma que ja no ho tenim. Això és el que passa amb les absències, com la inevitable mort, paradoxalment fonamental a la vida: «En canvi, la mort és una treva en aquesta lluita brutal que és la vida: en aquesta treva un pot mirar al voltant, i a la fi ho entén» (p.116).

Aleshores, amb la perspectiva s'inicia un mecanisme d'autodefensa pel qual intentarem perpetuar el record: fotografies, escultures, art, objectes personals, construccions. Aquest és el cas d'una família pagesa que perd la mare, el pal de paller de la casa, i que una veu molt personal —tant com una primera persona, un fill d'aquesta casa— ens descriurà d'una manera molt àgil, sense limitacions de temps ni temes. Com era aquesta dona, aquesta mare, i sobretot qui era. De fet, no deixa cap aspecte sense tractar, com per començar la llengua (p. 86): «Escriu coses en italià, o sigui que les tradueixo en una altra llengua. Aquell a qui no li és permès d'usar la llengua pròpia no pot ser feliç ni sentir-se lliure», o per aventurar-se a parlar de la dona que era abans de ser la seva mare.

En aquests casos, com diu l'autor de forma molt encertada, és quan ens podem plantejar de totes totes quina dimensió té l'ésser humà, perquè qui passarà a la Història en majúscules serà aquella que quedi en el record, i per a cadascú de nosaltres serà una persona diferent: ni Cèsar, ni Napoleó, ni Adolf Hitler. Això ens fa ser conscients que, realment, tots som iguals malgrat les distàncies materials que la societat ens imposa. Molts de nosaltres desconeixem els reis, papes i emperadors més poderosos de la Història, i això és una prova més d'aquest igualitarisme que hauríem de promoure: som com una xarxa, perpetuem la memòria col·lectiva poc a poc, de mica en mica, teixint-la encadenadament. Per això aquells pagesos que ni sabien llegir eren savis: perquè conservaven l'essència del que és important de veritat, sense forçar-se, ni reflexionar. Per pur instint.

Una obra sublim per arribar als fonaments de l'ànima.

VENTURA, Albert. Un altar per la mare, Ferdinand Camon. [en línia]. Barcelona : El Món, 2013. <http://www.mon.cat/cat/notices/2013/04>.

Club de lectura B

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS



Un altar per la mare de Ferdinando Camon

Dimarts 29 de març
a 2/4 de 7 de la tarda



BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

«Una persona bona, per bé que miserable, inculta, analfabeta, malparlada, mal vestida, descalça, que mai ningú nota ni fotografia, ni se l'escolta o li dona les gràcies, pot merèixer la immortalitat més que no pas capitosts, banquers, polítics, aventurers.» En aquest paràgraf, que signa l'autor de l'obra al prefaci d'aquest volum (p.10, també a la contraportada), s'hi condensen diversos trets característics d'aquesta història de la ruralia veneciana, si no és que s'hi condensa humanitat, la de veritat, la profunda essència humana que, de fet, és la tònica general d'aquesta «nouvelle» de Ferdinando Camon (1935), en una excel·lent traducció de Miquel Izquierdo.

Si els humans ens caracteritzem per alguna cosa és per ser prou ximpls com per no valorar el que tenim, el que ens és totalment necessari i important en aquesta vida, sigui el que sigui. I és així fins que, més tard o més d'hora, la nostra consciència pateix un clic que ens desperta i ens confirma que ja no ho tenim. Això és el que passa amb les absències, com la inevitable mort, paradoxalment fonamental a la vida: «En canvi, la mort és una treva en aquesta lluita brutal que és la vida: en aquesta treva un pot mirar al voltant, i a la fi ho entén» (p.116).

Aleshores, amb la perspectiva s'inicia un mecanisme d'autodefensa pel qual intentarem perpetuar el record: fotografies, escultures, art, objectes personals, construccions. Aquest és el cas d'una família pagesa que perd la mare, el pal de paller de la casa, i que una veu molt personal —tant com una primera persona, un fill d'aquesta casa— ens descriurà d'una manera molt àgil, sense limitacions de temps ni temes. Com era aquesta dona, aquesta mare, i sobretot qui era. De fet, no deixa cap aspecte sense tractar, com per començar la llengua (p. 86): «Escric coses en italià, o sigui que les tradueixo en una altra llengua. Aquell a qui no li és permès d'usar la llengua pròpia no pot ser feliç ni sentir-se lliure», o per aventurar-se a parlar de la dona que era abans de ser la seva mare.

En aquests casos, com diu l'autor de forma molt encertada, és quan ens podem plantejar de totes totes quina dimensió té l'ésser humà, perquè qui passarà a la Història en majúscules serà aquella que quedi en el record, i per a cadascú de nosaltres serà una persona diferent: ni Cèsar, ni Napoleó, ni Adolf Hitler. Això ens fa ser conscients que, realment, tots som iguals malgrat les distàncies materials que la societat ens imposa. Molts de nosaltres desconeixem els reis, papes i emperadors més poderosos de la Història, i això és una prova més d'aquest igualitarisme que hauríem de promoure: som com una xarxa, perpetuem la memòria col·lectiva poc a poc, de mica en mica, teixint-la encadenadament. Per això aquells pagesos que ni sabien llegir eren savis: perquè conservaven l'essència del que és important de veritat, sense forçar-se, ni reflexionar. Per pur instint.

Una obra sublim per arribar als fonaments de l'ànima.

VENTURA, Albert. Un altar per la mare, Ferdinand Camon. [en línia]. Barcelona : El Món, 2013. <http://www.mon.cat/cat/notices/2013/04>.

Club de lectura A

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS



Un altar per la mare de Ferdinando Camon

Dimecres 24 de febrer
a 2/4 de 7 de la tarda



BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS